

A Színeváltozás

Az elmúlt vasárnapi gondolatsort tovább görgetve: az utolsó kérdés az volt, hogy mégis mi lehet az a létmód, amely földi életünk folytatásaképpen vár ránk? Efelőli gondolkísérletem minden bizonnyal népszerűtlen lesz nálam ezen a téren jóval iskolázottabb olvasóim között. Kérem, nézzék el nekem a „belekontárkodást”, tételezzék fel a jószándékot.

Ma már világos, hogy Jézus is a korától és képzettségétől meghatározott óriási Tanító, Mester volt. Nagyon is ismerte és alkalmazta az Írásokat. Minden bizonnyal nagyon színes előadó lehetett, a keletiesen mesés példabeszédeken ez jól látszik. Erre a 2-3 generációnyi következő tanítványi kör még alaposan rá is fejelhetett. Leírták Jézus ún. ezoterikus élményeit, imaéletét. Az Ő elmondása alapján, vagy kifigyelheték? Ez a mai az egyetlen, aminek konkrét tanúi, résztvevői is voltak. Ha ez valamiféle beavatás lehetett, akkor magának Jézusnak is valamikor, valahol, valahogyan be kellett avatódnia. Természetesen ismerem azt a nézetet, amely szerint – istenfiúi mivolta miatt – neki ilyenre nem volt szüksége.

Erre a (tervezett?) eseményre a három legreményteljesebb tanítványát hívta magával. Az ilyesfajta lelki élményekhez kell a megfelelő alkalom, környezet, elegendő idő. Az „Érted vagyok” olvasóinak is minden bizonnyal volt legalább egy (a legelső?) igazán elköteleződést eredményező lelkigyakorlatos élményük. Nevezzük néven, istenélményük. Gyurka bácsi ezt a folyamatot „életrátévésnek”, metanoiának nevezte. Ezek a nagyböjti elmélkedések ezt remélik előmozdítani. A megtérés szót nem szívesen használom, számomra meglehetősen lejáratott, kicsit kérkedő mivolta miatt. Vannak körök, ahol elvárás és sikk „megtértnek” lenni.

Visszatérve az eredeti gondolatmenethez: amikor erre a területre tévedek, akkor mindig felmerül bennem, hogy mennyiben az emberi elme fantáziálása, képzelgése, kísérlete a halál tényének elfogadására, magyarázatára? Nem sima ügy, bizonyosság rá a Mennyország – Tisztítóűz – Pokol hármasság. Ugyanígy vagyok a szellemvilág felépítésével kapcsolatos rendszerrel, amelyben a biztos tudást magukénak vélik az ilyen magamfajta kétkedőkön csak sajnálkoznak. Ebbe a körbe tartoznak a látomások, jelenések, magánkinyilatkoztatások megélői. Hát ma lassan, de biztosan, eljutottam keresztény hitünk dogmatikai alapjainak birizsgálgatásához...

Végezetül idézzük fel, talán éljük újra, amikor megszűnt számunkra is az idő, és a „jó itt lenni” érzése töltött el bennünket!

Cserta Gábor, Székesfehérvár